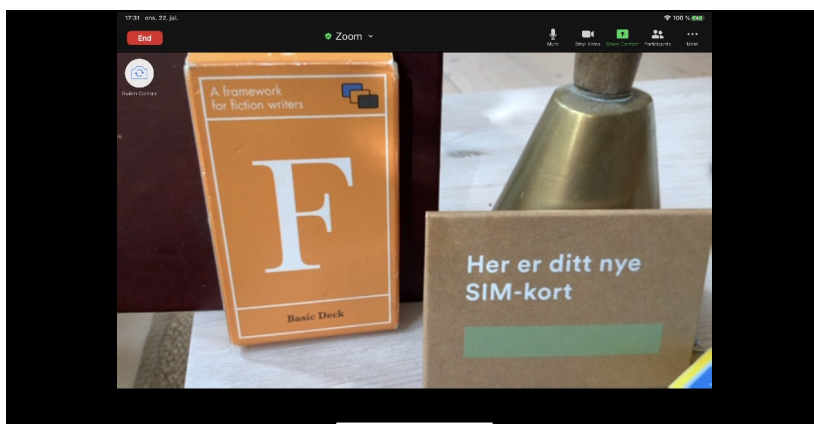

Sommerens KUF startet med at lap-toppen min ble svart da jeg ankom Portør for et to-ukers ferieopphold. Det innebar at jeg måtte skaffe meg et substitutt for sommerens KUF arbeid etter ferien. Valget falt på en *iPAD pro* med 1 TB minne, som reserveløsning til liknende situasjoner i fremtiden.

Det innebar en liten læringskurve før jeg var i gang, lære funksjonene og definere jobbene slik jeg ville ha dem. Jeg begynte å tenke annerledes; både mht. bruk og situasjoner for bruk. Fermentering og iPAD-læring foregikk *samtidig* på kjøkkenet. Det var oppgaver som passet sammen.

Det har vist seg vanskelig å isolere hva de *romlige ferdighetene ved IT-bruk* som jeg har spådd vil bli et læringsutbytte fra høstens undervisnings-situasjon med å veksle mellom klasse-halvdeler i rom og på Zoom—grunnet C19 tiltakene—men dette flyer-settet viser at det heller *ikke* er nødvendig.

I sum, tar sommerens KUF for seg noen spørsmål som jeg allerede har tenkt endel over, men som det—etter denne runden—vil være mulig å omgåås med en større grad etterrettelighet: nemlig, sider ved forholdet mellom *kropp* og *datamaskin*. Både i kollektive og individuelle aspekter.

Om datamaskinen har opplagt hatt nedslagsfelt i vår objektkultur og forhold til fysisk arbeid, har den kanskje hadde mindre opplagte sider som er relevante i forhold til det jeg retter søkelyset mot når jeg skriver om læringskroppen og den tenksomme kroppen: sammenfatning og lærelykke.

iPAD'n jeg har brukt til å lage denne flyer-serien er en annen type møbel enn lap-toppen, pga. dens forbindelser til mobiltelefonen. Slik at iPAD'n i seg selv er et eksempel på hva jeg ellers har tatt for meg her: det kunne lett vært fremstilt som en sum mellom mobil og laptop, men den er faktisk noe *annet*.

Mens lap-toppen er mobilt kontorverktøy og mobilen en lomme-datamaskin så er iPAD'en en *styringsenhet* for situasjoner hjemme og ute. Derfor er den lettere å integrere i *romlige* aktiviteter. Mobilen er for folk i bevegelse, lap-toppen en selvomslyttende jobbsituasjon, iPAD'en for romlige aktiviteter.

Det er min oppfatning som førstegangsbruker av en iPAD. Den er laget for å brukes på *kjøkkenet*—eller et *verksted*—på samme måten som en *radio*. Den *føles* som en radio. Det er noen tilsvarende overraskende sider ved video-konferanse mediet Zoom som kom frem da vi tok det i bruk i vår.

Altså noen tilsvarende *lokale* kvaliteter—av typen 'lokale sendinger'—som kom frem gjennom bruk, og for meg har angitt en retning til å jobbe med forbedringer og utviklingen av nye *repertoarer*. Dette har jeg skrevet endel om tidligere. Men erfaringen med iPAD har gitt meg en *annen* inngang.

Jeg tror det er et *isomorfisk* forhold mellom Zoom og iPAD i bruk: la oss si at A er Zoom slik vi tok det i bruk, og A' slik det visste seg å fungere; mens B er iPAD og B' er slik den viste seg å fungere. Zoom fungerer i et modus som handler om *nedsenkning*, mens iPAD handler om *leselighet* i rom.

Det var ting jeg her forsøkte å løse gjennom å bruke lap-top i *kombinasjon* med mobil. Med iPAD'n er dette problemet løst: når man aktiverer verktøylinjen i Zoom, er *kamera-retning* et valg fordi iPAD'n—lik mobilen—har kamera på *begge* sider. iPAD skjermen er som på en liten lap-top.

Mobil egner seg dårlig som plattform for Keynote og andre verktøy som har utgangspunkt i større skjermer. Mens med iPAD er det mulig. Det er opplagt at begge verktøy—Zoom og iPAD—peker i retning av *romlige repertoarer* ved IT-bruk. Dette er X i dette tilfellet. *Hvilke repertoarer* er det vi kaller X'.

Jeg har lært endel av å lese bruksanvisningen til et program utviklet av Facebook som heter SpatialWorkstation 360. Som navnet indikerer dreier det seg om en programvare beregning på integrering av lyd og bilde i 360°. Det er teknisk og *metodisk* viktig å *skille* mellom *nedsenkning* og *leselighet*.